

de sidste 20 Aar har været samlet i henved 10 Aar, saa at der altsaa er medgaaet 6 Maaneeder af hvert Aar. Nu veed jeg sandelig ikke, hvorpaa man skulde begrunde Haabet om, at en Indskrænkning skulde kunne finde Sted, thi Erfaringen har jo netop lært os, at Rigsdagsfamlingerne i de senere Aar ere blevne længere og længere. Et æret kongevalgt Medlem (Fischer) gjorde den meget rigtige Bemærkning, at efter den Maade, hvorpaa Finantsloven nu blev behandlet, var der ingenfomhelst Udset til, at en Forkortelse vilde kunne finde Sted, idet der ingen Grund var til at antage, at den Gaaen i Detail, som nu fandt Sted, vilde blive mindre i den kommende Tid. Jeg hævder altsaa, at den Erfaring, som man har gjort igennem de sidste 20 Aar, ikke berettiger til det Haab, som de to nævnte ærede Medlemmer have udtalt.

Fischer: Jeg tror ikke, at den ærede Landsstingsmand (Brasch) ret lagde Mærke til den Maade, hvorpaa jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal om Rigsdagens Varighed. Jeg udtalte ikke personlig noget Haab i saa Henseende, men jeg yttrede dette, at jeg nødig vilde være med til et Botum, der, saaledes som Forholdene med Frie maatte siges at staa nu, godkjendte som en uundgaaelig Nødvendighed, som den mest sandsynlige Stjæbne, at Rigsdagsfamlingerne i Reglen vilde blive saa langvarige som 6 Maaneeder. Mit Udgangspunkt var nemlig, at man vistnok kun under den Forudsætning, at man betragtede de 6 Maaneeder som uundgaaelige, vilde votere sig et aarligt Beberlag af 1,800 Kr.; kun i den Sammenhæng og kun saaledes var det, at jeg kom ind paa Spørgsmaalet om Rigsdagsfamlingens Varighed. Naar nu det ærede Medlem spørger mig, om det er tænkeligt, at jeg kan være saa dristig at tro paa nogen Forandring med Hensyn til den lange Tid, skal jeg gjerne svare herpaa. Som sagt, jeg vil ikke udtale noget Haab eller nogen Forventning, men jeg vil sige dette, at man skal dog ikke uden videre opgive Troen paa, at de Under, hvoraf man trykkes, kunne blive lægede, det er ialtsald ikke Veien til at faae et Ende lægt, naar man saaledes uden videre erklærer det for inkurabelt. Vil det ærede Medlem saa yderligere spørge mig, om jeg kan paavise nogen sikker Veie i saa Henseende, da vil jeg sige: Det kan jeg ikke, men jeg vil dog bemærke, at der er en Veie, der i og for sig vilde være virksom, nemlig om vore Bølgere vilde blive vrede, om det gik op for vore Bølgere, at det stod i deres Magt at erklære, at de ikke vilde taale det. Der er, tror jeg, med Hensyn til dette Punkt en Mangel paa Erkjendelse af den Magt, som virkelig ligger hos Bølgene. Det ærede Medlem maa

ikke tro, at den Erfaring, som vi have gjort, er eneftaaende, og at man ikke andetsteds har fundet nogen Kur derfor. Der er saaledes et Sted, det er langt borteliggende, saa jeg kan anføre Exempler, uden at man vil kunne sige, at jeg paa nogen Maade er nærgaaende. Det er blevet mig fortalt af en Mand, som har haft Seilighed til at gjøre Studier i Amerika, at de amerikanske Bølgere i nogle af de enkelte Stater have fundet Udvei til at sætte Grændser for vedkommende Legislaturers altfor lange Samlinger. Jeg tilstaar, jeg vilde finde det heldigt, om den Mening kunde komme frem blandt danske Bølgere, at de vilde sige: Vi ville ikke have Rigsdagsmænd, som trække Forhandlingerne ud paa en Maade, som — nej, jeg vil være saa høflig som mulig, jeg vil udtrykke mig paa en anden Maade: som ikke ere istand til at indrette sig saaledes, at Sagerne kunne gaa hurtigere. Det er ikke min Mening at ville gjøre nogen Enkelt ansvarlig i saa Henseende eller at sige, at Nogen forsætlig trækker Forhandlingerne ud; men der er ikke i tilstrækkelig Grad og Omsfang Billie til, ikke Lyst til, ikke Tanke for at gjøre det, som er nødvendigt for at modvirke Forhalingen. Som sagt, man bryder sig ikke alvorligt derom. Siger man nu: Det kan for os være det Samme, vi Gamle have snart ikke mere med de Ting at gjøre, lad de Andre derom; hvis man lader det Hele gaa sin skjæve Gang, ja saa er det vist, at der ingen Forandring sker. Jeg vil kun tilføie lige overfor den høitærede Minister, at den ærede Minister vistnok lagde Mærke til, at jeg slet ikke har udtalt nogen Mening om, hvorvidt Lovforslaget vilde bidrage til at forkorte eller forlænge Samlingerne. Jeg vil ikke dølgge, at jeg trode, at naar, udenfor de finantzielt nødvendige Forslag, undtagelsesvis dette ene Lovforslag fremkom i denne Samling, havde det et eller andet praktisk Niemeb — jeg skal ikke indlade mig paa hvilket. Jeg udtalte mig blot om den Sammenhæng, som formentlig maatte være mellem det saakaldte daglige Beberlags Størrelse — altsaa i Virkeligheden det aarlige Beberlags Størrelse — og den Samlings Tid, man tænkte sig som regelmæssig, i den Forudsætning nemlig, at man ikke let vilde finde det passende, hvis man var bleven staaende ved det tidligere System, at gaa til et høiere Beløb i virkelig dagligt Beberlag end 10 Kr. Hvis dette ikke er Tilfældet, vil det let ses, at Bedtagelsen af de 1,800 Kr. vil sige en Siggiven — hen i den Stjæbne, at 6 Maaneeder skal være det Normale.

Fischer: Den ærede sidste Læser lagde i sit forrige Foredrag en meget stor Vægt paa, at man her proklamerede Noget, at man her